

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.689 van 24 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DE CLERCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
  - 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 13 december 2007 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
  2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 januari 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 februari 2008.
  3. Op 24 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 april 2008 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hem het subsidiair beschermingsstatuut dient te worden toegekend. Verzoeker wijst erop dat in Iran nog steeds inhumane straffen worden opgelegd, met name steniging en ophanging, aan zij die overspel plegen in het kader van een huwelijk zodat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land een onmenselijke behandeling zal ondergaan en hij een reëel risico zal lopen op ernstige schade.
2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is. Verzoeker argumenteert dat hij steeds eenzelfde gedetailleerd feitenrelaas en eenzelfde gedetailleerd en coherent vluchtverhaal heeft uiteengezet en stelt dat de eenvormigheid en de afwezigheid van enige contradictie in zijn verklaringen de waarachtigheid ervan ondersteunt. Verder wijst verzoeker erop dat zijn vluchtverhaal nog wordt gesteund door verschillende bewijzen die echter door het Commissariaat-generaal niet in beschouwing worden genomen, terwijl de authenticiteit van de overgelegde documenten nochtans onbetwist is. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.
3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal zonder verder onderzoek uitgaat van zijn eigen overtuigingen met betrekking tot verzoekers vluchtverhaal. Verzoeker haalt aan dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal steeds een plausibele uitleg heeft gegeven voor de onwaarschijnlijkheden in zijn relaas en stelt dat deze niet in de bestreden beslissing werden vermeld en hierop ook niet wordt geantwoord. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen, wat een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht.
4. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, vreest hij in zijn land van herkomst te worden bestraft met steniging dan wel ophanging omdat hij overspel heeft gepleegd met een gehuwde vrouw. Verzoeker verklaart in Teheran werkzaam te zijn geweest voor een koerierbedrijf. Vanaf de lente van 2007 zou hij regelmatig boodschappen hebben gedaan voor H.K.S., een oorlogsinvalide in een rolstoel die zich van extra zuurstof moest bedienen, en zijn echtgenote. Daar verzoeker soms tot drie of vier keer per dag bij hen langs reed voor een of andere boodschap ontstond er een vertrouwensband waardoor het koppel over zijn privénummer beschikte en ook hij hen rechtstreeks kon bellen. Na een viertal maanden zou verzoeker op een nacht een oproep hebben gekregen van de echtgenote van H.K.S. Ze bevond zich op een feestje en zou haar sleutels zijn kwijt geraakt waardoor ze niet meer naar huis kon rijden. Verzoeker zou naar H.K.S. zijn gereden om de reservesleutels op te halen en zou zich vervolgens naar het adres hebben begeven waar diens echtgenote aan het feesten was, waar verzoeker haar in beschonken toestand aantrof. Verzoeker zette haar thuis af en zou de volgende dag hebben vernomen dat haar echtgenoot haar benen met een stok had geslagen. Hierop zou verzoeker het koerierbedrijf gevraagd hebben om verlost te mogen worden van de opdrachten voor het koppel doch een achttal dagen later zou hij opnieuw zijn opgebeld om brieven rond te brengen. De echtgenote van H.K.S. zou hem hebben binnen gelaten in het appartement en zou hem getoond hebben dat haar man onder invloed van medicatie lag te slapen. Vervolgens zou ze verzoeker in een belendende kamer hebben uitgenodigd om seks met haar te hebben, waar hij op in zou zijn

gegaan. Plots zou H.K.S echter in zijn rolstoel de kamer zijn binnen gereden, waarop zijn echtgenote zou geroepen hebben dat verzoeker haar aan het verkrachten was. H.K.S. zou zijn echtgenote hebben bevolen om zijn broer op te bellen die werkzaam is bij de Sepah-e Pasdaran (Korps van de Revolutiewachters). Verzoeker zou het appartement zijn ontvlucht en zou onmiddellijk zijn gezin op een bus naar zijn schoonouders in Mianeh hebben gezet. Toen hij daarna zijn baas opbelde, zou deze hem gemeld hebben dat de Bassidj op zoek waren naar hem. Hierop zou verzoeker zijn broer hebben gebeld die hem in codetaal zou laten weten hebben dat ook bij hem naar verzoeker was gezocht en dat hij zich naar een zekere K. moest begeven. K. huurde een huis van verzoekers vader en verzoeker zou daar een drietal dagen kunnen onderduiken in een leegstaande verdieping. De derde dag zouden agenten in burger de woning zijn binnen gevallen en verzoeker zou naar het dak zijn gevlucht waar hij zich gedurende anderhalve dag in een watertank zou verborgen hebben. Daarna zou K. verzoeker naar een steenbakkerij in Ghiandasht hebben gebracht, waar verzoeker zich zou verborgen hebben in de verblijfplaats van de Afghaanse arbeiders. De volgende dag zou K. verzoeker naar de autosnelweg hebben gebracht waar verzoeker, vermomd als vrouw in chador en pantoffels, een bus naar Mashad zou genomen hebben. Vanuit Mashad zou hij, nog steeds vermomd als vrouw, verder zijn gevlucht naar Ghombad waar hij zou ondergedoken zijn bij zijn vriend H., die een actieve Bassidji was. Deze zou verzoeker hebben toevertrouwd dat hij bij de Bassidj een opsporingsbericht had zien rondgaan waarop verzoeker omschreven stond als een te arresteren moordenaar. Hierop zou verzoeker besloten hebben het land te verlaten. H. zou hem 7000 euro hebben gegeven en zou hem, opnieuw vermomd als vrouw, naar Oroumieh hebben gebracht, van waaruit verzoeker het land ontvluchtte. Na zijn aankomst in België zou verzoeker hebben vernomen dat zijn vader en zijn broer nog een aantal keer zijn meegenomen voor ondervraging en dat zijn vader ondertussen overleden is.

5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij geen enkel concreet, tastbaar feit of objectief element aanbracht waarmee hij het door hem aangehaalde vluchtrelaas zou kunnen staven en hij niet op de hoogte was van belangrijke elementen in zijn vluchtrelaas. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeker niet bleek te weten door wie of naar waar zijn vader en broer na zijn onderduiken nog zouden zijn meegenomen, (ii) hij ook niet op de hoogte bleek te zijn van eventuele convocaties, (de inhoud van) een eventuele hangende zaak tegen hem of (de inhoud van) een eventuele beschuldiging tegen hem, (iii) aan de door verzoeker na het gehoor nagestuurde “waarschuwingen” niet zonder meer bewijskracht kan worden toegekend vermits ze geen duidelijke reden vermelden waarom zijn vader en broer zich op het politiecommissariaat dienden aan te melden en het bovendien slechts faxkopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan onderzocht worden, (vi) hij geen enkele concrete informatie bleek te hebben over de agenten die hem bij K. zouden gezocht hebben toen hij zich in de watertank had verstopt en hij K. daarover zelfs geen enkele vraag heeft gesteld nadat de agenten weer waren vertrokken, (vii) hij het opsporingsbericht waarin hij als te arresteren moordenaar zou gesignaleerd staan niet heeft neergelegd, hij toen hij nog in Ghombad was aan H. over dit opsporingsbericht zelfs geen enkele concrete informatie heeft gevraagd en er sedertdien ook niet meer met hem over overlegd heeft, (viii) hij niet het minste begin van bewijs neerlegt dat zijn vriend wel degelijk een Bassidji zou zijn, (ix) het niet geloofwaardig is dat hij de voornaam niet zou kennen van iemand met wie hij na vier maanden van dagelijkse boodschappen een nauwe band had opgebouwd, met wie hij dagelijks thee dronk en grappen maakte, die hij op een nacht heeft moeten thuis brengen in beschonken toestand en met wie hij uiteindelijk ook de liefde zou bedreven hebben terwijl haar echtgenoot zozegzegd lag te slapen, (x) het feit dat een ondergedoken man in Iran, die op de vlucht is voor de (geheime) ordediensten, onopgemerkt – als vrouw – op een bus zou stappen voor een rit van 800 kilometer op

zijn minst merkwaardig te noemen is en (xi) de andere door verzoeker nagestuurde documenten bovenstaande appreciatie niet meer kunnen ombuigen.

6. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn relaas met geen enkel concreet element staft, zijn verklaringen met betrekking tot de beweerde daden van vervolging vaag en bedenkelijk zijn en de beschrijving van zijn vlucht – verkleed als vrouw in chador – totaal ongeloofwaardig is. De Raad wijst erop dat de afwezigheid van contradicties in verzoekers verklaringen niet zonder meer betekent dat deze verklaringen waarachtig zijn. Immers, de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Noch de Commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. De bewijslast berust immers in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.
7. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in het verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissing omtrent zijn onwetendheid ten tijde van het gehoor voor het Commissariaat-generaal over door wie of naar waar zijn vader en broer na zijn onderduiken nog zouden zijn meegenomen en omtrent eventuele convocaties, (de inhoud) van een eventuele hangende zaak tegen hem of (de inhoud van) een eventuele beschuldiging tegen hem op geen enkele wijze poogt te verklaren of te weerleggen zodat de motivering dienaangaande, dewelke steun vindt in het administratief dossier, staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.
8. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, doet het feit dat verzoeker de voornaam niet blijkt de kennen van de vrouw met wie hij naar eigen zeggen na vier maanden een nauwe band had opgebouwd, met wie hij dagelijks thee dronk en grappen maakte, die hij op een nacht in beschonken toestand thuis heeft moeten brengen en met wie hij uiteindelijk ook overspel zou hebben gepleegd, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Wat betreft de argumentatie in het verzoekschrift dat men in Iran, conform de geldende beleefdheidsregels en gewoonten, steeds verplicht is om vrouwen aan te spreken met de naam van de man en het dus ongehoord zou zijn om mevrouw S. met haar voornaam aan te spreken, zelfs al werd hun relatie meer vertrouwelijk, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat verzoeker zich hier beperkt tot een blote bewering die niet met concrete elementen wordt gestaafd. Verder biedt verzoekers uitleg niet de minste verklaring voor het feit dat hij de voornaam van mevrouw S. niet kent. Het is immers niet omdat men iemand niet met de voornaam aanspreekt dat men deze naam niet zou kennen.
9. In het verzoekschrift poogt verzoeker zijn gebrek aan concrete informatie over de agenten in burger die hem bij K. zouden gezocht hebben toen hij zich in de watertank had verstopt te vergoelijken door te stellen dat de aanwezigheid van agenten onbetwist is, een gezellig onderhoudend en gedetailleerd gesprek over de politie in burger niet nodig was aangezien zowel hijzelf als K. zeker wisten over welke politie het ging en hij bovendien naderhand enkel nog dacht aan vluchten. Dergelijke

argumentatie volstaat echter niet om de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers stelling dat een gedetailleerd gesprek over de politie niet nodig was daar zijn beiden wisten over wie het ging, haaks staat op zijn eerder afgelegde verklaringen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde niet te weten welk soort beambten hem bij K. kwamen zoeken en hij dit nadien ook niet aan K. heeft gevraagd (administratief dossier, stuk 3, p. 14). Uit het administratief dossier blijkt op geen enkele wijze dat verzoeker aan K. geen vragen stelde omtrent de agenten omdat het voor hem reeds duidelijk was wie hem kwam zoeken. Ook het feit dat verzoeker nadien nog enkel dacht aan vluchten volstaat niet om zijn nalatigheid om zich bij K. te informeren, te rechtvaardigen. Van een persoon die beweert door de overheidsinstanties in zijn land van herkomst te worden gezocht en vreest voor zijn leven, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij precies kan aangeven door welke instanties hij wordt opgespoord.

10. Wat betreft verzoekers bewering dat hij het grootste deel van zijn vluchtweg heeft afgelegd vermomd als vrouw – gekleed in chador – is de Raad van oordeel dat verzoekers relaas op dit vlak elke geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de chador een ideaal hulpmiddel is om te vluchten omdat in Iran een absoluut verbod bestaat om de chador van een vrouw af te nemen dan wel te openen of te laten openen en een lange vlucht op een bus met het gezicht half bedekt dus zeker tot de mogelijkheden behoort en zelfs meer dan waarschijnlijk te noemen is. Hiermee beperkt hij zich louter tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de conclusie van de Commissaris-generaal doch dit volstaat geenszins om de Raad van de waarachtigheid van zijn verhaal te overtuigen. Overigens blijkt uit de door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde foto van vrouwen gekleed in chador dat het hoofd weliswaar bedekt is maar het gezicht en de handen in principe volledig zichtbaar zijn. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich gedurende zijn volledige vluchtroute met behulp van een chador onherkenbaar heeft kunnen maken.
11. Betreffende de door verzoeker neergelegde shenaznamehs van hemzelf en zijn gezinsleden, het attest en formulier van zijn ex-werkgever, de convocaties waarmee zijn vader en broer werden opgeroepen op zich op het politiecommissariaat aan te bieden en het overlijdensbericht van zijn vader, stelt de Raad vast dat het allen faxkopieën betreft, waarvan algemeen geweten is dat deze gemakkelijk te vervalsen zijn en derhalve geen waarborgen bieden inzake authenticiteit. Bovendien wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden neergelegd ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Verder stelt de Raad vast dat hoger genoemde stukken vanuit Iran werden doorgefaxt (landnummer 0098), hoewel verzoeker tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal op 12 februari 2008 uitdrukkelijk verklaarde dat hij na zijn vlucht met niemand in Iran nog contact heeft gehad omdat hij niet wil dat zijn familie weet waar hij verblijft zodat ze zelf niet in de problemen zouden komen, dat hij onmogelijk naar Iran kan bellen en dat alle contact met zijn familie via zijn schoonbroer in Italië dient te gebeuren (administratief dossier, stuk 3, p. 2-3-4 en p. 19). Daargelaten het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens de periode dat hij ondergedoken leefde geen contact meer zou hebben opgenomen met zijn zwangere echtgenote om haar op de hoogte te stellen van wat er precies aan de hand was, hij Iran zou hebben verlaten zonder zijn echtgenote of de rest van zijn familie hiervan in te lichten en hij vervolgens gedurende twee maanden met niemand in Iran contact zou hebben opgenomen, dient uit de neergelegde faxen (waaronder verzoekers shenaznameh die volgens zijn verklaringen bij zou ouders in Teheran is) te worden afgeleid dat verzoekers familie ondertussen wel degelijk op de hoogte is van zijn verblijfplaats. Verzoeker geeft noch in het verzoekschrift noch ter

zitting een aannemelijke verklaring waarom hij de originele stukken niet door zijn familie kan laten opsturen. Hij heeft immers, tussen zijn asielaanvraag op 13 december 2007 en zijn verzoekschrift van 7 mei 2008, een vijftal maanden de tijd gehad om de originele documenten te bemachtigen, eventueel via zijn schoonbroer in Italië. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij hiertoe voldoende en ernstige inspanningen heeft ondernomen, terwijl van een kandidaat-vluchteling nochtans redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om bewijzen te verzamelen die zijn relaas ondersteunen.

Aangaande de convocaties, merkt de Commissaris-generaal overigens nog terecht op dat deze geen duidelijke reden vermelden waarom verzoekers vader en broer zich op het politiecommissariaat dienden aan te bieden. Zelfs indien aan de betreffende documenten enige bewijswaarde zou worden toegekend – quod non – maakt verzoeker derhalve niet aannemelijk dat de oproepingen betrekking hebben op zijn beweerde problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Het betoog in het verzoekschrift dat, gelet op de data van de beschreven feiten en de data van de uitnodigingen tot verhoor, deze documenten wel degelijk zijn vluchtverhaal ondersteunen en het evident is dat de politie niet de reden bekend maakt waarom een welbepaald verhoor dient plaats te vinden vermits dit de spontaniteit van een verhoor de kop zou kunnen indrukken, kan niet volstaan om deze overwegingen te ontcrachten.

Inzake de faxkopieën van het attest van verzoekers ex-werkgever en de factuur uitgeschreven op naam van het echtpaar S., wenst de Raad er nog op het wijzen dat het, gezien verzoekers verklaringen in de loop van de administratieve procedure, minstens merkwaardig te noemen is dat hij er alsnog in geslaagd zou zijn deze documenten te bekomen. Verzoeker verklaarde immers dat hij niet kon bewijzen had dat hij gedurende al die maanden boodschappen heeft gedaan voor het echtpaar omdat hij alle documenten teruggaf aan zijn werkgever (administratief dossier, stuk 3, p. 19) en zijn werkgever hem gezegd heeft om hem nooit meer te bellen (administratief dossier, stuk 9, p. 2 en stuk 3, p.14). Hoe dan ook, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, blijkt uit de betreffende stukken op geen enkele wijze dat verzoeker problemen met het regime zou hebben gekregen tijdens de uitoefening van zijn werk, zodat deze documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door verzoeker beweerde feiten.

Betreffende het overlijdensbericht van verzoekers vader, stelt de Commissaris-generaal terecht dat uit het bericht op geen enkele wijze blijkt dat dit overlijden op enige wijze verband zou houden met de door verzoeker aangehaalde problemen.

12. De Raad stelt vast dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft het opsporingsbericht, volgens hetwelk hij als te arresteren moordenaar zou gesignaleerd staan, voor te leggen. Verzoeker geeft noch in het verzoekschrift noch ter zitting een aannemelijke verklaring waarom hij niet in staat zou zijn om het opsporingsbericht te bemachtigen. De uitleg dat zijn vriend H. op het ogenblik dat verzoeker bij hem onderdook niet meer over het opsporingsbericht kon beschikken omdat H. het reeds enkele dagen voordien had zien liggen tussen de briefwisseling in het kantoor van de Bassidj en naderhand vragen stellen over dit opsporingsbericht en pogingen doen om dit te kopiëren enkel maar argwaan zou opwekken bij zijn oversten en verzoeker zijn vluchtmogelijkheden zou beperken, kan immers niet overtuigen. De Raad is van oordeel dat het niet meer dan normaal is dat een actief lid van de Bassidj zich grondig informeert over op te sporen en te arresteren personen en ziet derhalve niet in op welke wijze dit argwaan zou wekken. Het is dan ook niet geloofwaardig dat H. niet meer over het opsporingsbericht zou kunnen beschikken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel

dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om het stuk in zijn bezit te krijgen. Meer nog, verzoeker blijkt zelfs niet te weten van welke instantie het opsporingsbericht zou uitgaan en hij verklaart hiernaar tijdens zijn verblijf bij H. ook niet te hebben geïnformeerd (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Dergelijk gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

13. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van het feit dat zijn vriend H. wel degelijk een Bassidji zou zijn, kan niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.
14. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker uitgebreid werd gehoord en de Commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, alle door verzoeker neergelegde documenten heeft onderzocht en geapprecieerd en zich bij hem nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier – waaronder verzoekers verklaringen – , op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de Commissaris-generaal onzorgvuldig tewerk zou zijn gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.
15. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas komt de Commissaris-generaal terecht tot de vaststelling dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verzoeker brengt immers geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verder stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal het statuut van subsidiaire bescherming heeft geweigerd, gebaseerd op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielverhaal waardoor zijn beslissing wel degelijk gemotiveerd is, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.
16. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 oktober 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,   wnd. voorzitter,
   rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.